

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2023 r.

sprawy **J.S.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 17 kwietnia 2023 r., sygn. akt VI Ka 675/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 16 września 2022 r., sygn. akt II K 239/21

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od oskarżyciela posiłkowego M.K. na rzecz J.S. kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu wydatków na ustanowienie obrońcy w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. obciążyć oskarżyciela posiłkowego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu oskarżyciela posiłkowego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Rację należy przyznać skarżącemu jedynie w tym zakresie, w jakim wskazał na brak odniesienia się przez Sąd Odwoławczy do okoliczności podniesionych w dwóch podpunktach zarzutu 1 apelacji, a mianowicie pod lit. a i c, dotyczących

nieprawidłowej, zdaniem pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, oceny wyjaśnień J.S. oraz pominięcia treści umowy cesji wierzytelności z dnia 11 sierpnia 2009r., jako istotnego w sprawie dowodu, mimo że wiarygodność tego dowodu nie została zakwestionowana.

Lektura motywów pisemnych Sądu Odwoławczego prowadzi jednak do wniosku, że przeprowadził on kontrolę instancyjną orzeczenia Sądu I instancji i uznał, że przeprowadzona przez niego ocena zgromadzonego materiału dowodowego była prawidłowa i pozostawała pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy wyjaśnił, dlaczego nie podzielił zarzutu naruszenia także innych przepisów postępowania wymienionych w pkt 1 apelacji (tj. art. 4 k.p.k., art. 2§2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.), jak również wymienił przyczyny, powołując się na konkretny materiał dowodowy, dla których uznał, że zeznania M.K. nie zasługiwały na wiarę. Zdyskredytowanie depozycji oskarżyciela posiłkowego, stojących w opozycji do twierdzeń oskarżonego, stanowi w realiach niniejszej sprawy, wystarczające uzasadnienie dlaczego podstawę ustaleń faktycznych stanowiły wyjaśnienia oskarżonego. Z wyjaśnień tych wszak wynikało, że mimo zapisu w umowie cesji wierzytelności o przekazaniu mu kwoty 20 tys. złotych, w rzeczywistości do sytuacji takiej nigdy nie doszło (k. 83, 211). Trudno w tej sytuacji mówić o wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego, skoro jedynymi źródłami informacji na ten temat były zeznania pokrzywdzonego, którym nie przyznano waloru wiarygodności i wyjaśnienia oskarżonego, które uznano za polegające na prawdzie.

Taka ocena wyjaśnień J.S. jawi się zresztą jako prawidłowa. Wskazywane przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nieścisłości w jego depozycjach nie dyskredytują tego, że są one co do zasady spójne i konsekwentne, zaś w sprawie nie ujawniono materiału dowodowego, który jego twierdzenia by podważał, jak to jest w przypadku zeznań M.K.

Świadkowie A.M., A.S. i B.T. potwierdzili okoliczności związane z przekazywaniem M.K. pieniędzy, a ustalenia Sądu Rejonowego opisane w motywach pisemnych jego orzeczenia, dotyczące chronologii wydarzeń, jasno pokazują, że przeznaczeniem przekazywanych przez J.S. kwot nie mogły być wydatki wskazywane przez M.K. Uprawdopodobnia to twierdzenia J.S., że to on

ponosił koszty związane z egzekucją należności od B.P., a także wskazywanie przez niego na ustalenia stron w zakresie rozliczeń kwot potencjalnie wyegzekwowanych. Jednocześnie poddaje w wątpliwość depozycje M.K., w których twierdził, że przekazał J.S. kwotę 20.000 złotych. Choć w umowie cesji wierzytelności w istocie widnieje zapis o przekazaniu wskazanej kwoty, jak wynika nawet z zeznań M.K., nie doszło do tego przed podpisaniem tej umowy, ani też w momencie jej podpisywania, ale miało się to wydarzyć w tym samym dniu, wieczorem. Podpisanie umowy nie stanowiło zatem, nawet w wersji podawanej przez M.K., niejako pokwitowania przekazania i przyjęcia ww. kwoty, w toku postępowania nie przedstawiono zaś żadnego innego dokumentu, który stanowiłby takie pokwitowanie.

Mając powyższe na względzie nie sposób podzielić stanowisko skarżącego, że szczegółowe omówienie pozostałych okoliczności wskazanych w zarzucie 1 apelacji mogłoby wpłynąć na treść orzeczenia Sądu Odwoławczego. Co więcej, nawet gdyby uznać za pełnomocnikiem oskarżyciela posiłkowego, że Sąd Okręgowy powinien odnieść się bardziej szczegółowo do podniesionych w apelacji wątpliwości i szerzej uzasadnić swoje stanowisko, to postępowania Sądu nie można uznać za uchybienie, które mogło wywrzeć istotny wpływ na treść orzeczenia i w konsekwencji mogłoby skutkować wzruszeniem zapadłego orzeczenia, zwłaszcza wobec treści art. 537a k.p.k.

Podsumowując uznać należy, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

W oparciu o art. 616§1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 636 k.p.k., §11 ust. 2 pkt 6 w zw. z §11, §15 i §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2023r., poz. 1964 t.j.) zasądzono od oskarżyciela posiłkowego na rzecz J.S. kwotę 1.200 zł związaną z ustanowieniem obrońcy z wyboru w postępowaniu kasacyjnym. Skazanego

obciążono ponadto kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[Z.K.]

[ms]